

KOMISIONERI PËR MBROJTJEN NGA DISKRIMINIMI

Nr. 1329/1 Prot.
2023

Tiranë, më 26 . 12 .

V E N D I M

Nr. 254 , datë 26 . 12 . 2023

Bazuar në nenin 32/1/a dhe nenin 33, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi mori në shqyrtim ankesën nr. 256 Regj., datë 05.12.2023¹, të shtetases A. A, kundër Drejtorisë së Përgjithshme të Shërbimit Social Shtetëror, në të cilën pretendohet për diskriminim për “çdo shkak tjetër²”, për shkak të “gjendjes arsimore” dhe “gjendjes shoqërore”.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi³,

K O N S T A T O I:

I. Parashtrimi i fakteve sipas subjektit ankues.

Subjekti ankues, A. A, mban pozicionin e punës si “Punonjëse Sociale”, pranë Komisionit Shumëdisiplinor të Vlerësimit të Aftësisë së Kufizuar, pranë Drejtorisë Rajonale të Shërbimit Social Shtetëror (DRSHSSH) Fier. Në shpjegimet e paraqitura para Komisionerit, ankuesja shprehet se, me Urdhrin nr. 515, datë 02.11.2023, të Drejtorisë së Përgjithshme të Shërbimit Social Shtetëror (DPSHSSH), asaj i është dhënë një masë disiplinore “Paralajmërim për pushim nga puna”, të cilën e konsideron të padrejtë dhe joproportionale, duke parashtruar si më poshtë vijon:

“Pas ushtrimit të kontrollit nga Grupi i Kontrollit të DPSHSSH-së, pranë Komisionit Shumëdisiplinor të Vlerësimit të Aftësisë së Kufizuar (KSHVAK) Nr. 2, Fier, pranë të cilit jam e punësuar si punonjëse sociale, dhe pas njohjes me gjetjet e këtij kontrolli, (sipas Projekt-raportit me nr. 8459/4 prot., datë 05.10.2023), unë paraqita observacionin tim lidhur me gjetjet që i përkasin pozicionit të punonjësit social.

¹ Plotësuar nga ankuesja nëpërmjet e-mailit datë 13.12.2023.

² Pa përcaktuar, shpjeguar apo dokumentuar se çfarë pretendon a justifikon ankuesja me këtë shkak.

³ Në vijim do t’i referohemi me akronimin: KMD.

Sipas Raportit përfundimtar të Drejtorisë së Kontrollit të Pagesës NE dhe PAK, dy nga katër pikat e observacionit që unë kisha paraqitur ishin pranuar dhe dy të tjerat nuk ishin pranuar. Në vazhdim të këtij Raporti përfundimtar, në një nga detyrat e lëna, në pikën 3, të tij, është lënë si detyrë e përbashkët për DRSHSSH Fier, për: mjekun, punonjësin social dhe përgjegjësën e KSHVAK Nr. 2, Fier, si më poshtë:

“Zbatimi me përpikëri i VKM-së nr. 722, datë 11.11.2019 “Për përcaktimin e masës, të kriterëve, procedurave dhe dokumentacionit për vlerësimin dhe përfitimin e aftësisë së kufizuar e të ndihmësit personal, dhe struktuarve përgjegjëse e të detyrave të tyre”, Kreu III, për aprovimin e rasteve që janë në pritje për miratimin nga Komisioni i Vlerësimit të Aftësisë së Kufizuar.

Së pari, duke qenë se kjo detyrë e lënë është një detyrë e përbashkët që lihet për të gjithë subjektet e sipërcituar ku pjesë jam edhe unë, nuk mendoj se është e drejtë që masa “Paralajmërim për pushim nga puna” të lihet vetëm për punonjësin social, kur në detyrën e lënë në pikën 3, sipërcituar nuk është përcaktuar shkalla e përgjegjësisë e ndarë, e qartë dhe e caktuar proporcionalisht për secilin subjekt të cilit i drejtohet kjo detyrë.

Mendoj se jam diskriminuar me dhënien e kësaj mase duke qenë se unë jam pjesë e një komisioni i cili nxjerr vendimet e firmosura nga të gjithë anëtarët në lidhje me përfitimin e Pagesës së Aftësisë së Kufizuar. Sipas adresimit në Raportin përfundimtar duhet e njëjta masë ti jepej dhe mjekut të komisionit i cili është dhe ai pjesë e komisionit dhe aq me tepër është kompetenca e tij vendosja e diagnozave. Trajtim i pabarabartë në lidhje me dhënien e masës disiplinore, dhe jo në proporcion me përgjegjësinë që unë kam si anëtare komisioni. Unë jam punonjëse sociale dhe përgjegjësinë kryesore në Komision e ka mjeku që vendos diagnozën dhe jo punonjësi social.

Së dyti, në mbledhjen e datës 24.10.2023 si dhe observacionin tim në lidhje me këtë detyrë të lënë do të doja t’ju bëj me dije se unë kam kryer në kohë procedurën e hedhjes së aplikimeve në sistemin SMI dhe më pas për periudhën nga data 11 deri 25 shtator 2023, kam qenë me leje të zakonshme vjetore dhe nuk kam dijeni se si ka vepruar më pas mjeku me procedurën e tij në sistem, por këto data mund të verifikohen lehtësisht në sistem ku janë lënë “gjurmë“ për hedhjen e të dhënave nga secili prej nesh.

Së treti, në lidhje me detyrën sipas pikes 6, të kreut XI “Detyrat e Lëna” të Raportit Përfundimtar Nr.8459/6 prot., datë 17.10.2023 në lidhje specifikimet e intervistave kundrejt apikantëve dhe adresimin e tyre në bazë të specifikave rast pas rasti, do të doja t’ju bëj me dije se në vlerësimin tim kam bërë pyetjet që mendoj se janë efikase për çdo rast konkret për të arritur në një konkluzion për çdo rast specifik dhe në vazhdimësi do të mbaj parasysh orientimet dhe sygjerimet e grupit të kontrollit për përmirësimin e këtij procesi pune sipas pikës 2.8 të Rregullores “Për organizimin, të drejtat, detyrat dhe funksionimin e komisioneve shumëdisiplinore të vlerësimit të aftësisë së kufizuar” gërma h, kryerjen e intervistave, dhe kontributin në marrjen e vendimit për nivelin e dëmtimit dhe kufizimeve si edhe të përfitimeve;

Gjithashtu kjo pikë ka qenë pjesë e observacionit tim e cila është pranuar në Raportin Përfundimtar Nr.8459/6 prot., datë 17.10.2023.

Pra, nga sa më sipër, konsideroj se masa e dhënë “Paralajmërim për pushim nga puna” për pozicionin e punonjësit social është e padrejtë dhe jo proporcionale për shkeljet e konstatuara në pikat 3 dhe 6 kreut XI “Detyrat e Lëna” të Raportit Përfundimtar Nr.8459/6 prot., datë 17.10.2023.

Së fundmi, edhe vetë procedura e dhënies së kësaj mase disiplinore kundrejt meje nuk ishte e rregullt, pasi në asnjë moment, gjatë takimit të mbajtur pranë DPSHSSH Tiranë, ku të pranishëm ishim të gjithë anëtarët e KSHVAK Nr. 2, Fier, nuk më është komunikuar që ndaj meje do të merrej masë disiplinore, aq më pak lloji i masës, duke mos më lënë mundësinë që ta kundërshtoja atë. Dhënia e masave disiplinore dhe shqyrtimi i tyre bëhen sipas një procedure, e cila garanton të drejtën për t’u vënë në dijeni, për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur, fakt i cili nuk ka ndodhur.”

Në përfundim, subjekti ankues, ka kërkuar nga Komisioneri: *“Rekomandimin për revokim të Urdhrit nr. 515, datë 02.11.2023, për dhënie mase disiplinore “Paralajmërim për pushim nga puna”, të Drejtorisë së Përgjithshme të Shërbimit Social Shtetëror.”*

Pas shqyrtimit paraprak të ankesës së depozituar pranë Komisionerit, u konstatua se ajo kishte mangësi të anës formale, në lidhje me shkakun e pretenduar nga ana e subjektit ankues dhe lidhjes shkakësore, ndërmjet trajtimit më pak të favorshëm dhe shkakut të mbrojtur, në raport me subjektin nga i cili pretendon se diskriminohet.

- Për këtë arsye, nëpërmjet e-mail-it të datës 06.12.2023, KMD, i ka kërkuar znj. A të saktësojë dhe dokumentojë shkakun e pretenduar (çdo shkak tjetër) dhe të plotësojë informacionin e dokumentacionin e nevojshëm.

Në përgjigje të kërkesave të mësipërme, nga komunikimi nëpërmjet postës elektronike, subjekti ankues, me datë 13.12.2023, ka ridërguar sërish formularin e ankesës të plotësuar me të njëjtat parashtrime, argumenta e pretendime, si ai i regjistruar pranë KMD-së me nr. 256 regj., datë 05.12.2023, duke zgjedhur tek rubrika e shkaqeve të pretenduara: *“gjendjen arsimore, gjendjen shoqërore dhe çdo shkak tjetër”,* pa dhënë asnjë shpjegim, apo depozituar prova e fakte mbi të cilat argumenton e provon secilin prej tyre.

II. Nga shqyrtimi paraprak i ankesës, u konstatua se:

Në nenin 1 të ligjit nr. 10221, datë 04.02.2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”,* të ndryshuar, përcaktohet se: *“Ky ligj rregullon zbatimin dhe dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare_ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare*

ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër”.

Diskriminimi përkufizohet nga ligji 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, i ndryshuar, në nenin 3, pika 1, si: “Çdo dallim, përjashtim, kufizim ose preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim ose pasojë pengesën ose bërjen e pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe nga ligjet në fuqi”.

Në bazë të nenit 7, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, mbrojtja nga diskriminimi garantohet ndaj çdo veprimi ose mosveprim të autoriteteve publike ose të personave fizikë a juridikë që marrin pjesë në jetën dhe sektorët publikë ose privatë, që krijojnë baza për mohimin e barazisë ndaj një personi apo grupi personash, ose që i ekspozon ata ndaj një trajtimi të padrejtë dhe jo të barabartë, kur ata ndodhen në rrethana të njëjta ose të ngjashme, në krahasim me persona të tjerë ose grupe të tjera personash.

Gjithashtu, diskriminimi karakterizohet nga trajtimi i diferencuar, pra duhet të demonstron se viktima e pretenduar është trajtuar në mënyrë më pak të favorshme për shkak të një karakteristike që përfshihet në “shkakun e mbrojtur”. Trajtimi më pak i favorshëm përcaktohet me anë të krahasimit ndërmjet viktimës së pretenduar dhe një personi tjetër në një situatë të ngjashme, i cili nuk posedon karakteristikën e mbrojtur.

Në informacionin e përcjellë nga subjekti ankues pranë Komisionerit, është përcaktuar si shkak diskriminimi “çdo shkak tjetër”. Subjekti ankues në rastin në fjalë nuk ka paraqitur asnjë dokument apo provë, për të vërtetuar se diskriminimi i pretenduar ka ndodhur si pasojë e ndonjë karakteristike individuale specifike.

Dokumentimi i tyre është thelbësor në çështjen e provimit të “shkakut” për të cilin subjekti ankues pretendon se si pasojë e posedimit të tij i kanë ardhur më pas të gjitha pasojat e pretenduara. Në rastin e mosprovimit e mosdokumentimit të “shkakut”, nuk mund të dilet në përfundimin se paligjshmëritë e pretenduara nga subjekti ankues lidhen pikërisht me këto “shkaqe”.

Në këtë kontekst, Komisioneri për të vlerësuar nëse pretendimet e ankueses për trajtim të pabarabartë apo të padrejtë e të pafavorshëm të DPSHSSH-së, vijnë për shkaqet e pretenduara, duhet që fillimisht këto shkaqe të jenë provuar e dokumentuar para KMD-së, si shkaqe të njohura nga LMD.

Së pari, sa i takon pretendimit të ankueses për diskriminim për “çdo shkak tjetër”, i pa dokumentuar dhe i paprovuar, Komisioneri vlerëson se nuk qëndron, pasi ai nuk është “shkaku” në vetvete.

LMD, ofron mbrojtje dhe rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë në lidhje me një listë të hapur shkaqesh⁴. Në nenin 1, ligji liston një sërë shkaqesh për të cilat garantohet mbrojtja nga diskriminimi, por mbyllet me përcaktimin se ligji merr në mbrojtje edhe shkaqe të tjera që nuk janë listuar në nenin 1.

Neni 1, i këtij Ligji është në linjë edhe me parashikimet e nenit 14 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (KEDNJ-së), e cila sanksionon mbrojtjen nga diskriminimi bazuar në një listë të hapur shkaqesh⁵.

Në mungesë të një praktike kombëtare, Komisioneri i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane të të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ). Ky referim bëhet duke mbajtur parasysh, hierarkinë e normave juridike të sanksionuar në nenin 116 të Kushtetutës, i cili sanksionon epërsinë e të drejtës ndërkombëtare të ratifikuar nga Republika e Shqipërisë mbi ligjet e brendshme. Në referim edhe të evokimit që i bëhet Konventës në nenin 17/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, ajo merr një status kushtetues në të drejtën tonë të brendshme. Për rrjedhojë edhe praktika e Gjykatës Evropiane të të Drejtave të Njeriut, me anë të të cilës bëhet interpretimi i Konventës, ka fuqinë e Konventës.

Referuar kësaj praktike, GJEDNJ-ja ka mbajtur qëndrimin se diferencat që kanë si bazë ose për arsye një karakteristikë personale, që e bën të dallueshme një person ose grup personash nga të tjerët, janë të lidhura me nenin 14 të Konventës dhe me këtë interpretim ajo ka përcaktuar staturë të tjera që nuk janë përcaktuar në mënyrë të drejtpërdrejtë nga neni 14, i Konventës. I njëjti arsyetim mund të na shërbejë edhe në rastin e vlerësimit të shprehjes “*me çdo shkak tjetër*”, të parashikuar në nenin 1 të ligjit 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, të ndryshuar.

Në çështjen Clift kundër Mbretërisë së Bashkuar (paragrafi 60) GJEDNJ-ja është shprehur se: “*Pyetja nëse ekziston një ndryshim në trajtim bazuar në një karakteristikë personale ose të identifikueshme, në çdo rast është një çështje që duhet vlerësuar duke marrë parasysh të gjitha rrethanat e çështjes dhe duke pasur parasysh se qëllimi i Konventës është të garantojë jo të drejta që janë teorike ose jo reale, por të drejta që janë praktike dhe efektive*”.

Diskriminimi⁶ karakterizohet nga trajtimi i diferencuar, pra duhet të demonstron se “viktima” e pretenduar është trajtuar në mënyrë më pak të favorshme, pikërisht për shkak të

⁴ Neni 1, i ligjit nr. 10221, datë 04.02.2010 ‘Për Mbrojtjen nga Diskriminimi’, i ndryshuar citon se: “Ky ligj rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë në lidhje meose me çdo shkak tjetër.”

⁵ Neni 14, I KEDNJ-së: “Gëzimi i të drejtave dhe i lirive të përcaktuara në këtë Konventë duhet të sigurohet, pa asnjë dallim të bazuar në shkaqe të tilla si seksi, raca, ngjyra, gjuha, feja, mendimet politike ose çdo mendim tjetër, origjina kombëtare ose shoqërore, përkatësia në një minoritet kombëtar, pasuria, lindja ose çdo status tjetër”.

⁶ “Diskriminimi” përkufizohet nga ligji “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, i ndryshuar, në nenin 3, pika 1, si: çdo dallim, përjashtim, kufizim ose preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim ose pasojë pengesën ose bërjen të pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe nga ligjet në fuqi.

një karakteristike të tij që përfshihet në “shkakun e mbrojtur”, të cilën ankuesja nuk arriti ta provonte e dokumentonte se e posedonte atë.

Komisioneri vlerëson se, në bazë të rrethanave të shpjeguara nga subjekti ankues lidhur me pretendimin për diskriminim për “çdo shkak tjetër”, nuk ka informacion të mjaftueshëm që të lejojë shqyrtimin e mëtejshëm të çështjes.

Së dyti, subjekti ankues, pas kërkesës së KMD-së për të saktësuar e provuar shkakun për të cilin pretendon diskriminimin, në vijim ka shtuar dy shkaqe, duke zgjedhur në listën e shkaqeve: gjendjen arsimore dhe gjendjen shoqërore, pa dhënë asnjë shpjegim, apo sqaruar rrethana me fakte e prova se si ajo është trajtuar në mënyrë të padrejtë apo të pafavorshme nga ana e DPSHSSH, duke u bazuar në këto dy shkaqe.

Në ankesat e depozituar pranë Komisionerit, ankuesja ka evidentuar faktin që nga ana e DPSHSSH asaj i është dhënë një masë disiplinore e padrejtë, jo proporcionale, duke e trajtuar atë në mënyrë të diferencuar e të pabarabartë nga anëtarët e tjerë të KSHVAK Nr. 2, Fier.

Parimi i barazisë para ligjit dhe i mosdiskriminimit, sanksionohet nga Kushtetuta në nenin 18, si një parim i përgjithshëm që përkrah të gjitha të drejtat dhe liritë themelore të njeriut, prandaj ai duhet të gjejë shprehjen e tij në të gjithë legjislacionin shqiptar si dhe të zbatohet nga të gjithë, si nga institucionet edhe nga individët. Gjykata Kushtetuese në disa vendime të saj ka interpretuar nenin 18 të Kushtetutës, si dhe ka theksuar se parimi i barazisë synon që të gjithë të jenë të barabartë në ligj dhe përpara ligjit, jo vetëm në të drejtat themelore të parashikuara në Kushtetutë por edhe në të drejtat e parashikuara nga ligjet e tjera në fuqi. Gjykata është shprehur se:

“Barazia në ligj dhe para ligjit nuk do të thotë që të ketë zgjidhje të njëlllojta për individë ose kategori personash që janë në kushte objektivisht të ndryshme. Barazia përpara ligjit dhe në ligj presupozon barazinë e individëve që janë në kushte të barabarta”, si dhe “Vetëm në raste përjashtimore dhe për shkaqe të arsyeshme dhe objektive mund të përliqet trajtimi i ndryshëm i kategorive të caktuara që përfitojnë nga kjo e drejtë”⁷

Neni 14 i Konventës Evropiane për Drejtat e Njeriut (KEDNJ), ndalon diskriminimin në gëzimin e të drejtave dhe lirive të përcaktuara në të, ndërkohë që Protokollin 12-të i KEDNJ-së, i cili është ratifikuar nga Shqipëria, ndalon diskriminimin në lidhje me “gëzimin e çdo të drejte të parashtruar nga ligji” dhe kështu ofron mbrojtje më të madhe se sa neni 14, i cili lidhet vetëm me të drejtat e garantuara nga KEDNJ-ja. Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), në mënyrë të vazhdueshme ka interpretuar se “diskriminimi” do të thotë që të trajtosh ndryshe pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, persona të cilët ndodhen në situata të ngjashme dhe diferenca në trajtim, nuk bazohet në ndonjë justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, domethënë, se trajtimi i diferencuar nuk ndjek një qëllim legjitim dhe nuk ekziston një marrëdhënie e arsyeshme të proporcionalitetit ndërmjet mjeteve të përdorura dhe qëllimit që synohet të realizohet. Sipas GJEDNJ, e drejta për të mos u diskriminuar e

⁷ Shih vendimet nr.39, datë 16.10.2007, nr. 4 datë 12.02.2010, nr. 34, datë 20.12.2015, të Gjykatës Kushtetuese.

garantuar nga KEDNJ, gjithashtu çënohet kur pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm shtetet dështojnë që të trajtojnë ndryshe personat situata e të cilëve objektivisht e ndryshme.

Ligji nr. 10 221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, i ndryshuar, rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me një listë të hapur shkaqesh, duke parashikuar në mënyrë të ndrejtëpërdrejtë mbrojtjen nga diskriminimi respektivisht edhe për shkaqet e pretenduara nga ankuesja.

Në bazë të nenit 7, të ligjit nr. 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, të ndryshuar, mbrojtja nga diskriminimi garantohet ndaj çdo veprimi ose mosveprim të autoriteteve publike ose të personave fizikë a juridikë që marrin pjesë në jetën dhe sektorët publikë ose privatë, që krijojnë baza për mohimin e barazisë ndaj një personi apo grupi personash, ose që i ekspozon ata ndaj një trajtimi të padrejtë dhe jo të barabartë, kur ata ndodhen në rrethana të njëjta ose të ngjashme, në krahasim me persona të tjerë ose grupe të tjera personash.

Në thelb të diskriminimit, është trajtimi i diferencuar dhe më pak i favorshëm, i shfaqur qoftë në formën e *dallimit, kufizimit, përjashtimit ose preferencës* dhe që ka për bazë një nga shkaqet e mbrojtura nga ligji. Pra, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim më pak i favorshëm gëzon mbrojtje nga ligji. Mbrojtja nga diskriminimi sipas ligjit garantohet vetëm për ato diferenca në trajtim apo trajtime më pak të favorshme që kanë për bazë një nga shkaqet e mbrojtura. Në mungesë të një shkakut të mbrojtur, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim i pafavorshëm konsiderohet diskriminim sipas ligjit.

Gjithashtu, jo çdo diferencë në trajtim është diskriminim, por vetëm ato që nuk kanë një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm. Pra, nëse për diferencën në trajtim konstatohet se ka një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, atëherë trajtimi ndryshe është i përligjur dhe nuk është i ndaluar nga ligji.

Duke mbajtur në konsideratë standardet dhe parashikimet e mësipërme ligjore, Komisioneri vlerëson se, ankuesja ka ngritur pretendime për diferencë në trajtim nga ana e subjektivit kundër të cilit ajo ka paraqitur ankesën pranë KMD-së, DPSHSSH-së, duke pretenduar se situata e saj duhej trajtuar njëjloj me atë të anëtarëve të tjerë të KSHVA Nr. 2, Fier, situatë e cila supozohet se ka si shkak gjendjen arsimore dhe gjendjen shoqërore të saj (apo dhe çdo shkak tjetër, të pashpjeguar).

Në lidhje me pretendimin për diskriminim për shkaqet sipërcituar, Komisioneri vlerëson se, personi i cili pretendon se është diskriminuar për shkaqet e pretenduara, por jo vetëm, duhet të parashtrijë fakte nga të cilat mund të vlerësohet se ka një diferencë në trajtim dhe se kjo diferencë në trajtim pretendohet se ka si bazë shkaqet e mbrojtura, që në çështjen objekt shqyrtimi paraparak, janë: gjendja arsimore, gjendja shoqërore.

Pala ankuese nuk provon me fakte e prova se mbart shkaqet e pretenduara, sipas përcaktimeve të LMD-së.

Në kuptim të LMD-së, “Shkak i mbrojtur është një karakteristikë e identifikueshme, objektive apo personale, ose “status”, nga të cilat individët ose grupet e individëve janë të dallueshëm nga njëri-tjetri.⁸”, ku lidhur me kuptimin e provueshmërinë e “gjendjes arsimore e shoqërore”, cilësohet si më poshtë citojmë:

“13.Gjendja arsimore si shkak diskriminim, nënkupton nivelin individual të arsimimit, arritjet në arsim, aftësitë, certifikatat dhe mundësitë në lidhje me arsimin të cilat një person posedon.

14.Gjendja shoqërore është baza për mbrojtje e cila lidhet me origjinën e personit, lidhshmërinë e tij me ndonjë profesion të caktuar, me statusin e tanishëm ose të mëparshëm të një të burgosuri, emigranti, të një të sëmuri në institucion psikiatrik, etj. Gjendja shoqërore i referohet dhe ndonjë tipari personal të cilin ka, ose supozohet se ka, ose me statusin në shoqëri që mund ti përkasë një grupi të caktuar shoqëror. Ky kriter mbron personat që janë të pafavorizuar për shkak të pozitës së tyre socio-ekonomike në shoqëri.

Sa më sipër, Komisioneri vlerëson se, pretendimi i ankueses për diskriminim për shkak të “gjendjes arsimore”, “gjendjes shoqërore” dhe “çdo shkak tjetër”, nuk rezulton i provuar bazuar në provat e depozituara prej ankueses.

Pala ankuese nuk parashtron e argumenton bindshëm me fakte e prova, se mbart shkaqet e pretenduara, mbi të cilat të mund të vijohej me hetimin e ankesës, nëse ajo është trajtuar në mënyrë të diferencuar nga anëtarët e tjerë të KSHVAK Nr. 2, Fier, lidhur me dhënien e masës disiplinore “Paralajmërim për pushim nga puna”, nga DPSHSSH, trajtim i cili të jetë motivuar pikërisht nga gjendja arsimore e gjendja shoqërore e saj.

Bazuar në përkufizimin që ligji i bën diskriminimit, jo çdo sjellje e kundërshtuar për paligjshmëri, është një sjellje diskriminuese. Një sjellje diskriminuese në çdo rast është një sjellje e paligjshme, por jo çdo sjellje e paligjshme konsiderohet diskriminuese.

Për sa më sipër, referuar nenit 33/4/ç, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, i cili citon se:

“4. Ankesa nuk pranohet nëse:ç)nuk ka informacion të mjaftueshëm për të bërë të mundur një hetim”, ankesa nuk mund të pranohet dhe për rrjedhojë nuk mund t’i nënshtrohet procedurave të mëtejshme të parashikuara në ligj për shqyrtimin e saj.

PËR KËTO ARSYE:

Mbështetur në nenin 21/1, nenin 32, pika 1/a, si dhe nenin 33, pikat 1, 4/ç/ të ligjit nr.10 221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar,

Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

⁸ <https://www.kmd.al/shkaqet-e-diskriminimit/>

VENDOSI:

1. Mospranimin e ankesës së subjektit ankues A. A, pasi nuk plotësohen kriteret përkatëse të parashikuara nga ligji nr. 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, i ndryshuar.
2. Kundër këtij vendimi lejohet ankim në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, brenda 45 ditëve nga marrja dijeni e këtij vendimi.

KOMISIONERI

Robert GAJDA